

Severin Šali | Brodarjeva pesem

Ostal je sled stopinj na produ:
poklicali so me valovi,
razvil sem jadra in vetrovi
hiteli so z menoj na brodu.

Mladost bi rada se razdala,
povzpela se na vse vidike.
Z obale zginjale so slike,
po njih je luč zatrepetala.

Kipela mi je mlada kri,
zapustil polja sem in griče —
kako v njih mir me danes kliče —
z vetrovi šel iskat slasti.

In pil sem radost kakor vino,
ki v soncu ga zorè bregovi.
Omamljali so me gradovi,
objem teles in pot v divjino.

Obiskal skrite sem otoke,
ob njih vode so v noč bobnele,
poslušal nimfe, ko so pele
med smeh, kletvine in med joke.

Zdaj več ne iščem si smeri:
prešel sem pota in navzkrižja,
obale ni, le vedno bližja
večerna zvezda mi gori.

Na sred vodovja sem, nemim
v neznani sili, ki me veže.
Temni se in v razpete mreže
stvari minljivosti lovim.